

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Aan het begin van ons evangelie van vandaag
hoorden we dat Jezus zich even terugtrekt.
En zo lazen we dat Jezus in een bootje ging
naar een eenzame plek
om even helemaal alleen te zijn.

Soms heb je dat wel eens nodig.
Even helemaal alleen te zijn.
Even helemaal niemand te zien.
Even tot jezelf te kunnen komen.

Want wat was er gebeurd?
Als we een zinnetje terug zouden gaan
in het evangelie van vandaag
dan zouden we het volgende hebben kunnen lezen.
Koning Herodes had net Johannes de Doper laten onthoofden.
En dan lezen we:
*En de leerlingen kwamen het dode lichaam
van Johannes de Doper ophalen.
Ze legden het in een graf.
En daarna gingen zij naar Jezus toe
om Hem te vertellen wat er was gebeurd.*

En nou heeft Jezus zoiets als:
Wat is hier allemaal aan de hand?
Johannes de Doper onthoofd!
Johannes de Doper, die Mij gedoopt heeft in de rivier de Jordaan.
En misschien heeft Jezus zelfs wel gedacht:
Wat betekent dit voor mij?
Wat zullen ze dan met Mij misschien wel gaan doen?
En zo heeft Jezus zoiets als:
Even bijkomen.
Even alleen zijn.
Even alleen zijn bij God mijn Vader.
Even bidden.

En zo gaat Jezus in een bootje
om naar een eenzame plaats te gaan
om even helemaal alleen te zijn.

Maar de mensen laten Hem niet met rust.
Als de mensen horen dat Jezus met een bootje
naar een eenzame plaats is gegaan,
gaan ze hals over kop Hem te voet achterna.
En ze bereiken Hem zelfs nog eerder
dan Hij met zijn bootje weer aan land had kunnen gaan.

En weet u wat ik nu zo mooi vind?
Jezus is niet boos.
Jezus zegt niet:
Kunnen jullie mij nou niet even met rust laten.
Nee, we lezen iets heel anders:
*Toen Jezus bij zijn landing een grote menigte zag
kreeg Hij diep medelijden met hen.*
Zo is onze Jezus.
Hij heeft altijd medelijden met ons.
En Jezus gaat zelfs weer direct aan het werk.
Hij begint weer direct met de zieken te genezen.

En Jezus gaat zelfs door met werken
tot het vallen van de avond.
Wij stoppen zo gemiddeld om zes uur met onze werkzaamheden.
Maar Jezus ging door tot het vallen van de avond.
En nu worden de leerlingen bezorgd.
Het is al lang etenstijd geweest!
Wat moeten we nu met al die mensen?
Hier op deze eenzame plaats zijn geen winkels
om eten te kopen.
Kunnen we de mensen niet beter alsnog
snel naar de dorpjes hier in de buurt laten gaan
dan kunnen ze daar tenminste nog wat kopen?

Maar Jezus reageert heel anders.
En zo zegt Jezus: Het is niet nodig dat zij weggaan.

Geeft Gij hun maar te eten.
En dan komt het wonder.
Wij noemen dat wonder nu:
'De wonderbare broodvermenigvuldiging.'
Jezus blijkt in staat te zijn
om met slechts vijf broden en twee visjes
een menigte van vijfduizend man te voeden.

Een wonder.
Hoe kijken wij nu naar een wonder?
Geloven wij nog in wonderen?
Ik denk dat wij daar tegenwoordig
heel veel moeite mee hebben.
En we moeten natuurlijk ook heel voorzichtig zijn met wonderen.
Soms bid je om genezing van een dierbare.
Je bidt met hart en ziel.
En toch blijft het wonder uit.
Dan zit je bijna met een dubbele teleurstelling.
Niet alleen de teleurstelling dat een zieke niet geneest.
Maar ook de teleurstelling dat God blijkbaar niet ingreep.
Hoe kan dat nou?
Je hebt toch zo gebeden!
Ik denk dat wij als gelovigen allemaal wel eens
zo'n ervaring hebben gehad.
Het zijn ervaringen en vragen
waar ik helaas geen antwoord op heb.
Maar tegelijk zie ik toch ook dat God soms wel geneest.
Dat God wel een wonder verricht.

Weet u, als het Nieuwe Jeruzalem eens uit de hemel
zal neerdalen,
dan zal alles hier op aarde volmaakt zijn.
Wonderschoon.
Geen ziekte, geen dood, geen tranen.
Maar nu krijgen wij daarvan slechts af en toe een voorproefje.
En daarom de ene keer wel en de andere keer niet.
Voorproefjes.
Moeilijk om te begrijpen.

Maar ik geloof dat we in het Nieuwe Jeruzalem
wel eens alles zullen begrijpen.
Dat God ons alles zal kunnen uitleggen.
En daar zie ik soms best naar uit, zal ik u eerlijk zeggen!

Maar in ieder geval,
hier in ons evangelie van vandaag
krijgen we al even een voorproefje
van het Hemelse Koninkrijk.
Het Nieuwe Jeruzalem.
Een wonder.

Augustinus geeft een hele mooie toelichting op dit wonder.
Augustinus vergelijkt het met woorden
die wij uitspreken.
Als ik nu één woord tot u uitspreek,
dan bereikt dat ene woord u allemaal.
Eén woord van mij is voldoende om u allen te bereiken.
Dat is een mooie vergelijking hè!
Maar met vijf broden en twee visjes blijft het toch een wonder.
Een voorproefje van Gods Hemelse Koninkrijk,
waar voedsel genoeg is voor een ieder van ons.

En weet u wat ik ook nog zo opvallend vind.
Als we nu nog een zinnetje verder zouden lezen,
dan zouden we lezen dat Jezus zich toch
alsnog even terugtrekt.
Want hierna staat geschreven:
Jezus ging de berg op om in eenzaamheid te bidden.
Bij het vallen van de avond was Hij daar alleen.
Het is dan weliswaar inmiddels een dagje later.
Maar dan vindt Jezus toch alsnog een moment
om even bij te komen!
Amen.